

Sygn. akt IV U 1661/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Jerka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy S. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 11 października 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu S. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 16 lipca 2016 r. do dnia 31 lipca 2017 r.

/-/ SSO R. Jerka

Sygn. akt IV U 1661/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony **S. A.** w dniu 15 lipca 2016 r. wniósł o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-17 akt ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 11 października 2016 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty, gdyż komisja lekarska nie uznała badanego za niezdolnego do pracy (k. 67 akt ZUS).

Wnioskodawca od powyższej decyzji złożył odwołanie, domagając się jej zmiany i przyznania świadczenia. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że w wydanej decyzji organ nie uwzględnił stanowiska lekarza orzecznika ZUS, który na podstawie bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej orzekł jego częściową niezdolność do pracy na okres jednego roku. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził także, że naruszenie sprawności jego

organizmu ma charakter przewlekły, postępujący z niepewnymi rokowaniami do wyleczenia. Odwołujący wskazał, że stan jego zdrowia nie poprawia się i nie pozwala na dalszą pracę.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podał, iż komisja lekarska rozpoznając zarzut wadliwości orzeczeniem z dnia 15 września 2016 r. uznała, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. A., ur. (...), posiada wykształcenie podstawowe (bez zawodu), ostatnio był zatrudniony na stanowisku ochroniarza, która to praca wymaga wysiłku fizycznego, średniociężka, przeważnie siedząca, ale wymagająca też chodzenia i schylania się.

(dowód: wywiad zawodowy z dnia 14.09.2016 r. – k. 20 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS)

W związku ze złożonym odwołaniem Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego kardiologa i neurologa na okoliczność niezdolności do pracy odwołującego (k. 7).

Lekarz biegły kardiolog w opinii z dnia 30 grudnia 2016 r. stwierdzając nadciśnienie tętnicze, niewydolność serca rozkurczową, cukrzycę typu 2 i otyłość uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy ustalając datę niezdolności na od 16 lipca 2016 r. (data wystawienia zaświadczenia o stanie zdrowia) okresowo określając przewidywalny okres niezdolności na 1 rok (od daty badania przez LO ZUS). Biegły wskazał także, że niecelowe jest przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonego.

W uzasadnieniu opinii biegły podkreślił, że dokumentacja medyczna odwołującego potwierdza, że posiada rozpoznane nadciśnienie tętnicze. Dodatkowo na podstawie zgłaszanych dolegliwości (duszności powysiłkowe, małą tolerancję wysiłku), objawów fizykalnych (cechy zastojów – obrzęki podudzi) oraz badań dodatkowych (echo serca – niewielki przyrost ścian lewej komory) można u odwołującego rozpoznać niewydolność serca. Otyłość ołbrzymia badanego (BMI 46,06) znacznie ogranicza tolerancję wysiłku, zdolność poruszania się, a nawet do wykonywania prostych czynności związanych z samoobsługą.

(dowód: opinia k. 12-14)

Organ nie zgłosił zastrzeżeń do ww. opinii, wobec czego odwołujący cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurologa (pismo procesowe ZUS – k. 24-25 oraz pismo procesowe odwołującego k. 29).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy.

Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016, poz. 887) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ww. ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ww. ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sporne między stronami było czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy. Organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał, że komisja lekarska ZUS nie uznała S. A. za niezdolnego do pracy.

Stosowanie do powyższego Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy zarobkowej, dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza sądowego kardiologa, jako odpowiedniego ze względu na schorzenia ubezpieczonego.

Biegły kardiolog uznał, że ubezpieczony z uwagi na występujące u niego schorzenia kardiologiczne, ale także otyłość olbrzymią jest częściowo niezdolny do pracy na okres jednego roku (od daty badania przez lekarza orzecznika ZUS).

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierował się biegły, jak i dokonał kontroli prawidłowości jego rozumowania.

Sąd uznał opinię biegłego lekarza kardiologa za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinię ocenił, jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawcy, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia odwołującego i uwzględniają wpływ wszystkich rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy, jednocześnie zawiera przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawca powinien być uznany za częściowo niezdolnego do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość, co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak: postanowienie SN z dnia 27.11.2000 r. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego kardiologa jest stanowcza i zdecydowana.

W niniejszej sprawie organ rentowy nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że konkluzja opinii biegłego kardiologa jest wynikiem logicznego wnioskowania. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń

Sądu i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii, wydaną opinię należało uznać za przekonujący dowód w sprawie. W ocenie Sądu ustalenia zawarte w opinii biegłego kardiologa i wnioski tej opinii są logiczne, spójne i w wystarczający sposób wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłego specjalisty, czyni osobę ubezpieczonego częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u S. A. schorzeń, uzasadnia uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy okresowo.

Reasumując, w ocenie Sądu w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego kardiologa, w zestawieniu z dokumentacją medyczną i okoliczności wynikających z wywiadu zawodowego, w przedmiotowej sprawie należy uznać, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 16 lipca 2016 r. do 31 lipca 2017 r.

Jednocześnie należy podkreślić, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie, z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (...). Biegły wskazał, że niezdolność do pracy odwołującego istnieje od 16 lipca 2016 r. (data wystawienia zaświadczenia o stanie zdrowia).

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu S. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 16 lipca 2016 r. do dnia 31 lipca 2017 r.

/-/ SSO R. Jerka